

Куліш В. С.,
кандидат філологічних наук,
доцент, старший викладач кафедри германської філології
Сумського державного університету
<https://orcid.org/0000-0002-8283-7431>

ДЕКОДУВАННЯ ЕКЗИСТАНЦІЙНИХ КОМПОНЕНТІВ В АНГЛІЙСЬКОМОВНОМУ МЕДІАДИСКУРСІ

Анотація. У статті представлено семіотико-нарративний аналіз екзистенційних компонентів англійськомовного медіадискурсу, які репрезентують базові концепти людського буття – життя та кохання. Дослідження зосереджено на виявленні механізмів вербальної репрезентації зазначених понять у сучасних англійськомовних медіатекстах, передусім у психологічних нарративах, що інтегрують когнітивний, емоційний та соціокультурний виміри комунікації.

У результаті проведеного аналізу встановлено, що медіанаратор у структурі сучасного медіадискурсу виконує функцію когнітивно-комунікативного посередника, відповідального за формування цілісної нарративної структури, інтеграцію вербальних, візуальних та аудіальних кодів і забезпечення багаторівневої інтерпретації смислів. Завдяки цьому медіанаратор постає як складна семіотична система, у межах якої здійснюється когнітивна взаємодія між автором, текстом і реципієнтом.

Особливу увагу приділено аналізу екзистенційного блоку життя – кохання, який посідає центральне місце в сучасному психологічному медіадискурсі. Концепт життя розглядається як універсальна категорія людського існування, тоді як кохання трактується як емоційна, моральна та соціальна категорія, що визначає характер міжособистісних взаємодій, формує систему цінностей і впливає на процеси самопізнання.

Семіотичний аналіз виявив, що кохання кодується через знакові системи, символи та метафори, які відтворюють архетипічну опозицію світло – тінь. У межах юнгіанської парадигми архетип кохання розкриває свою амбівалентну природу: поєднання руйнівного та відновлювального потенціалу, страждання і гармонії. Результати лексикографічного аналізу підтверджують універсальність цього концепту, який охоплює інтимний, соціальний, духовний і пізнавальний виміри людського досвіду.

Отримані результати засвідчують, що екзистенційні компоненти життя та кохання функціонують як універсальні когнітивно-семіотичні конструкти, здатні інтегрувати індивідуальний досвід у глобальний культурний простір. Їхнє декодування у структурі медіанаративу сприяє глибшому розумінню комунікативної природи сучасних медіатекстів, які виконують функцію інструментів когнітивного впливу, емоційного залучення та смислової медіації.

Ключові слова: медіадискурс, екзистенційний компонент, семіотичний аналіз, медіанаратор, психологічний нарратив.

Вступ. Медіанаратор у структурі сучасного медіадискурсу постає як центральна комунікативна інстанція, яка забезпечує організацію, інтерпретацію та когерентне представлення подій.

Він виконує функцію смислового посередника між текстом та аудиторією, формуючи цілісну нарративну структуру, визначаючи перспективу оповіді, розставляючи семантичні акценти та створюючи когнітивно-емоційне тло сприйняття. Завдяки посередництву медіанаратора здійснюється інтеграція різнорівневих нарративних стратегій, семіотичних кодів і смислових координат, що забезпечує глибше осмислення та інтерпретацію медіатекстів.

Метою статті є комплексний аналіз і класифікація екзистенційного тематичного блоку, репрезентованого в англійськомовному медіадискурсі.

Актуальність дослідження зумовлена зростаючим інтересом науковців до вивчення медіадискурсу як поліструктурного феномену та необхідністю систематизації ключових тематичних блоків, що відображають екзистенційні виміри людського буття у сучасному медіапросторі.

Виклад основного матеріалу. У контексті дослідження медіадискурсу особлива увага приділяється ролі медіанаратора, який виступає центральною фігурою у формуванні смислової та структурної цілісності нарративу. Медіанаратор організовує нарративну структуру, визначаючи ключових персонажів, події, тип нарративної стратегії, а також координуючи часові та просторові параметри розповіді. Він інтегрує інтертекстуальні та міфологічні елементи, що забезпечує створення багатопланових історій, здатних резонувати з цільовою аудиторією [1, 2]. У процесі комунікації медіанаратор позиціонує себе стосовно багаторівневої аудиторії, застосовуючи різноманітні дискурсивні та комунікативні прийоми для підвищення довіри, переконливості та емоційного залучення реципієнтів [3].

Поєднання вербальних і невербальних компонентів у сучасному англійськомовному медіадискурсі є фундаментальним механізмом формування багаторівневого комунікативного впливу. Інтеграція тексту, графічних і візуальних образів, жестів, міміки, а також аудіо- і відеокomпонентів забезпечує підвищену семантичну насиченість і емоційну ефективність повідомлення. Людино-індуковане поєднання цих елементів створює комплексні нарративні структури, що дозволяють не лише передавати інформацію, але й активізувати когнітивні та афективні реакції аудиторії, сприяючи формуванню багатовимірного сприйняття медіадискурсивного контенту.

Аналіз вербальних компонентів сучасного англійськомовного медіадискурсу базується на виділенні та аналізі основних лінгвовізуальних компонентів, що корелюють з репрезентацією основних тематичних блоків. Лінгвовізуальні компоненти стимулюють одночасну активацію різних сенсорних каналів

сприйняття, що сприяє підвищенню ефективності засвоєння інформації та посилює емоційне залучення аудиторії [4]. Лінгвовізуальні компоненти в психологічній нонфікшен літературі представляють інтеграцію вербальних (текстових) та візуальних (графічних, ілюстративних) елементів, що спільно посилюють процес сприйняття, розуміння та емоційного впливу на читача. Застосування таких компонентів сприяє структуризації інформації, підвищує доступність складних психологічних концептів і забезпечує глибше когнітивне та афективне залучення аудиторії.

У англomовному медіадискурсі психологічні наративи виступають ключовими елементами екстеріоризації процесів міжособистісного та особистісного зростання наратора, його соціальної ролі та способів осмислення й подолання актуальних екзистенційних проблем. Аналіз ілюстративного матеріалу дав змогу виокремити окремий тематичний екзистенційний блок, який репрезентується через концептуальні компоненти «життя» (life) та «кохання» (love).

Семіотична репрезентація екзистенційного блоку, зокрема компонентів життя (life) та кохання (love), у психологічному наративі реалізується через багаторівневі знакові системи, художні образи, символи та культурні коди. Життя та кохання постають як центральні екзистенційні поняття, які відображаються як вербальними засобами, так і через мистецькі форми, тілесні практики, просторові метафори та наративні конструкції. Людська комунікація в семіотичному вимірі розглядається як опосередкований процес передачі інформації та моделювання реальності, що не є її прямим відтворенням, а радше створює простір для множинних інтерпретацій і реінтерпретацій, набуваючи тим самим невід'ємно символічного характеру [5]. Семіотичні коди, як система правил і обмежень, закріплена у свідомості автора й інтерпретатора, забезпечують формування спільних або наближених значень та асоціацій для обох учасників процесу інтерпретації знаків. Художнє моделювання реальності не лише розширює простір можливого та співвідносить його з дійсністю, але й уможлиблює структурно-семіотичне пояснення феномену творення мистецького тексту та його подальшого існування як цілісності [6]. Образність, що так притаманна художньому дискурсу, знаходить своє відображення в англійськомовному медіадискурсі. Семіотичні коди психологічного наративу через медійну візуалізацію та інтерпретацію медіанараторів впливають на світосприйняття споживачів медіаконтенту, таким чином створюючи узагальнюючу психологічну картину світу.

У психологічних наративах образи життя (life) та кохання (love) концептуалізуються як центральні конституенти екзистенційного блоку, що детермінують пошук сенсу буття, механізми подолання екзистенційної тривоги та вектори особистісного розвитку. Життя й кохання постають ключовими символами, крізь які здійснюється інтерпретація людського існування, внутрішніх суперечностей та процесу самореалізації індивіда.

Архетипічний аналіз кохання в психології, зокрема за К. Г. Юнгом, розкривається на опозиції світливих та тінєвих сторін цього почуття. Архетип кохання у психологічному наративі інтерпретується як універсальний і глибинний конструкт, закорінений у колективному несвідомому та репрезентований через систему символів, проєктивних уявлень і внутрішніх психічних конфліктів [7].

Лексикографічний аналіз лексичної одиниці кохання, виявив такі основні дефініції, що пов'язують це почуття з його архетипною інтерпретацією: *love noun: 1: a feeling of strong or constant affection for a person: motherly/maternal love; fatherly/paternal love; brotherly/sisterly love. 2: attraction that includes sexual desire: the strong affection felt by people who have a romantic relationship a declaration of love. 3: a person you love in a romantic way. 4 a: a kind or helpful person; b – used to address someone in a loving or friendly way. 5: an expression of love and affection. 6 a: a feeling of great interest, affection, or enthusiasm for something; b: something about which a person feels great interest or enthusiasm. 7: a score of zero in tennis* [8].

Говорячи про символіку кохання у психологічному наративі, то кохання репрезентується як екзистенційна сила, здатна подолати тривогу, наповнити життя сенсом та зменшити відчуття екзистенційної порожнечі. Інтимність і пристрасть виступають ключовими механізмами зниження рівня екзистенційної тривоги. Кохання в психологічному наративі постає як багатовимірне явище, що інтегрує емоційні, когнітивні, поведінкові, соціокультурні та символічні виміри. Кохання досліджується через призму індивідуальних переживань, архетипових структур, соціальних ролей, а також у контексті художніх метафор і наративних конструкцій.

Ілюстративний матеріал вказує на амбівалентність кохання, репрезентація образу відбувається на векторі зіцнення та болі, напр.: *Love is like a Roto-Rooter—it will push every button you own; it will bring up to the surface every unhealed wound and fissure that has lodged inside your body. Nothing stimulates hurt quite the way love does. As we shall see, we all marry our unfinished business. And so, both negatively and positively, our neurologies intertwine* [9, с. 49]; *Love, hate, desperation, repulsion, lust, disgust, blind need—all rotate in wild succession. In your whole life, you have never withstood such an emotional storm* [9, с. 179]; *These parts of me are good and manageable and conducive to being close with others; they are full of connection. And which parts of me are met with disconnection and distance? I should put these parts of me away, since they threaten attachment and therefore threaten survival. These parts of me are bad and overwhelming and cannot be loved; they are connection-less* [10, с. 61]; *It isn't easy to set limits, especially with the people we love. It may seem far worse to risk making someone mad than to have an uncomfortable conversation* [11, с. 11]. Таким чином, кохання виступає рушійною силою змін, про що свідчать дієслова типу *push, bring up, stimulate*, які підкреслюють його активну дієвість. Образ кохання є невід'ємною складовою людського життя, існуючи в межах емоційного спектра поряд із негативними переживаннями, такими як *hate, desperation, repulsion, lust, disgust, blind need*. Водночас встановлення меж та прояв кохання не завжди можуть співіснувати без напруги, що підкреслює складність і суперечливість його функцій у міжособистісних стосунках (*It isn't easy to set limits, especially with the people we love*).

Іншим амбівалентним аспектом кохання є репрезентація його як як джерела болю й зростання, напр.: *Falling in love means that whether you acknowledge it or not, you think, With this person I will be healed, or at the very least I will avoid and compensate for my earliest lacks and injuries* [9, с. 186]; *Like a car that can't slip into second gear, Pam and Russel were stuck in the first phase of a relationship. Neither had grappled with much of anything in their relationships, trading in reality for fantasy, gratification for*

intimacy. I call this first relationship phase love without knowledge. You may have a deep intuition that this person is the one for you, a soul recognition. But you have no idea how they pay their bills, or handle their family, or the condition of their bathroom floor [9, c. 184]; What do I mean by "circuitry"? Well, in our early years, our body is learning under what conditions we receive love and attention and understanding and affection, and under what conditions we get rejected, punished, and left alone; the "data" it collects along those lines is critical to our survival, because maximizing attachment with our caregivers is the primary goal for young, helpless children [10, c. 21]; We can avoid punishment and see improved behavior; we can parent with a firm set of expectations and still be playful, we can create and enforce boundaries and show our love, we can take care of ourselves and our children. And similarly, we can do what's right for our family and our kids can be upset; we can say no and care about their disappointment [10, c. 27]; Parents who respect those boundaries make space for their children to feel safe and loved. When parents ignore these preferences, children feel lonely, neglected, and like their needs don't matter—and they will likely struggle with boundaries as adults [11, c. 31]. Аналіз наведених прикладів дозволяє визначити, що на початковому етапі кохання репрезентується як засіб покращення життя та емоційного полегшення. Лексичні та граматичні засоби, зокрема дієслова *heal, avoid, compensate*, конструкції з модальним дієсловом *can*, а також дієслова *see, create, say, care about*, демонструють певну впевненість медіанараторів щодо позитивної функції кохання в житті людини. Водночас негативний аспект кохання проявляється через використання лексем із негативною семантикою, таких як *pain, disillusionment, insecurity*, тоді як його зростання та трансформаційний потенціал підкреслюється лексемами *growth, healing, attachment, learning*. Таким чином, кохання постає як багатовимірне явище, що одночасно продукує емоційний біль і слугує каталізатором особистісного розвитку.

Трансформаційний потенціал кохання реалізується прозоро на сторінках англійськомовного медіадискурсу, напр.: *Repair is the final third of the cycle of harmony, disharmony, and repair. I call the stage of repair knowing love* [9, c. 195]; *Coming back. Repairing. How do you put back the pieces? Why even try? I call the harmony phase of a relationship love without knowledge; I call the disharmony phase knowledge without love. Now you know exactly and precisely all your partner's flaws and blemishes. You see them all. But you don't love your partner very much. You are utterly in you and me consciousness, facing an adversary, fighting for your psychological survival* [9, c. 193]; *The larger lesson we are teaching our kids is that distress is a part of life and when upsetting things happen, we can talk about them and get through them with the people we love* [10, c. 82]; *Creating healthy boundaries leads to feeling safe, loved, calm, and respected. They are an indication of how you allow people to show up for you and how you show up for others* [11, c. 19]. Говорячи про семіотичну репрезентацію образу кохання, то вона стосується лексичних вербалізаторів, що співвідносяться з відновленням трансформацією та усвідомленням (*repair, transformation, awareness, knowledge*), а також із лексемами, що позначають ускладнення цього процесу (*failings, disharmony, coping*).

Водночас кохання також репрезентується як потреба й умова розвитку, що також є частиною загального процесу трансформації, напр.: *Listen, Bruce, I begin. Your father sounds*

like an alcoholic, a compulsive gambler, and he raged? Oh yeah. At you? Oh yeah. But you loved him, I say. For all that, you loved him [11, c. 162]; *Our children's sins should be their own. It's only through the hard work of transformation do those of ours who have come before cease to be the ghosts that haunt us and transform into the ancestors we need and love to walk beside us* [9, c. 10], повторювана конструкція *you loved him* створює ефект безсумнівності та підкреслює незнищенність любовного почуття навіть в умовах травматичного досвіду. Крім цього, у виховному контексті потреба в любові реалізується як необхідна умова психологічної безпеки дитини, напр.: *Our kids want our full attention more than anything else. Our attention communicates that they are safe, important, valuable, loved* [10, c. 136]. Акцент на повноті уваги (*our full attention*) семіотично співвідноситься з концептом любові як гарантією базової безпеки та значущості дитини. Паралельно, висловлювання *You are far from at fault—you are brave and bold and you love your kid more than anything. Being a cycle-breaker is an epic battle, and you are amazing for taking it on* [10, c. 22] демонструє любов як рушійну силу подолання поколіннєвих сценаріїв.

Окрім трансформаційного потенціалу, кохання у медіадискурсі постає також як механізм встановлення меж, за якими воно може існувати та реалізовуватися, напр.: *You cannot love from above or below. Love demands democracy. More important, at the most fundamental level, there is no such thing as above and below. To think of oneself as better than or less than is a delusion. But it's a delusion with teeth* [9, c. 166]; *A firm boundary—stopping a child from doing something that is dangerous—is sometimes the highest form of love and protection. It signals to a child that their emotional fire will not take over the entire house or yard or birthday party* [11, c. 176]; *Tough love is you creating and keeping healthy boundaries* [11, c. 154]; *When you've tried setting boundaries and your requests are continuously violated, it may be time to consider cutting people off. Of course, terminating a relationship isn't easy, so put a healthy plan in place to care for yourself through the process. Ending a relationship isn't a sign that you no longer care about the other person. It's an indicator of self-love, selfcare, healthy boundaries, bravery, and your desire to be well* [11, c. 119]. Наведені приклади демонструють, що кохання постає не лише як емоційна чи інтимна категорія, а й як регулятивний механізм, який структурує міжособистісні відносини. Семіотичні маркери (*boundaries, limits, tough love*) позначають нормативну сторону кохання, де встановлення меж виступає індикатором відповідальності та турботи. Водночас вербалізатори на позначення рівності та демократії (*democracy, equality, protection*) підкреслюють етичний вимір кохання, який забезпечує баланс між індивідуальними потребами та спільними цінностями. Таким чином, любов осмислюється як феномен, що поєднує емоційність, соціальність і моральність, задаючи рамки гармонійного співіснування.

Архетипічний та семіотичний аналіз кохання у психологічному та медійному дискурсі демонструє його багатовимірність, амбівалентність і трансформаційний потенціал. У юнгіанській традиції кохання розкривається через опозицію світлого й тіньового виміру, що поєднує в собі як силу зцілення, так і руйнівний емоційний досвід. Лексикографічні дефініції підкреслюють універсальність цього почуття, а символічні інтерпретації пов'язують його з екзистенційною потребою людини у сенсі, безпеці та належності. Медіадискурс актуалізує любов

як механізм самореалізації, особистісного зростання, побудови меж і підтримання соціальної гармонії. Таким чином, кохання постає не лише емоційним явищем, а й когнітивним, соціокультурним та моральним конструктом, що інтегрує індивідуальні переживання з універсальними архетиповими структурами та суспільними цінностями.

Висновки. Репрезентація екзистенційного блоку, що включає компонент кохання, виявляє їхню багаторівневу символічну природу, універсальність та культурно-психологічну значущість. Життя та кохання постають не лише як емоційні чи біографічні феномени, а як ключові когнітивні, соціокультурні й моральні конструкти, що інтегрують індивідуальний досвід із колективними архетипами й культурними кодами. Кохання у семіотичному та архетипічному вимірах постає амбівалентним і трансформаційним явищем: воно може бути джерелом як болю й тривоги, так і гармонії та розвитку, виконуючи функцію зміцнення, захисту та формування меж у міжособистісних стосунках.

Література:

1. Abbott H., Pearce J., Life N. The Cambridge Introduction to Narrative. 2020. DOI: 10.5860/choice.40-0733.
2. Friedmann J. Storytelling for Media. 2021. DOI: 10.36198/9783838557649.
3. Bubikova-Moan J. Credible as evidence? Multilayered audience reception of narrative arguments. *Informal Logic*. 2021. DOI: 10.22329/IL.V41I2.6506.
4. Pino M., Mazza M. The use of “literary fiction” to promote mentalizing ability. *PLoS ONE*. 2016. Vol. 11. DOI: 10.1371/journal.pone.0160254.
5. Черненко О. Semiotic and multimodal representation of existential conflict in fictional discourse. *Alfred Nobel University Journal of Philology*. 2023. Vol. 2, Issue 26/2. P. 225–237. DOI: 10.32342/2523-4463-2023-2-26/2-14.
6. Хайруліна Н. Ф. Семіотична модель як інтертекстуальна інтерпретація “знаковості” художнього твору. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*. 2017. № 76. С. 341–344.
7. Ababay A. Contrasting shadows: The Jungian archetypes in Oscar Wilde's *Salome* and *Dorian Gray*. *TroyAcademy*. 2024. DOI: 10.31454/troyacademy.1528667.
8. Love. *Britannica Dictionary*. URL: <https://www.britannica.com/dictionary/love> (дата звернення: 03.11.2025).
9. Real T. *Us: Getting Past You and Me to Build a More Loving Relationship*. New York : Rodale Books, 2022. 352 p.
10. Kennedy B. *Good Inside: A Practical Guide to Becoming the Parent You Want to Be*. London : HarperCollins UK, 2022. 336 p.
11. Tawwab N. G. *Set Boundaries, Find Peace: A Guide to Reclaiming Yourself*. New York : TarcherPerigee, 2021. 261 p.

Kulish V. Decoding Existential Componets in English-Language Media Discourse

Summary. The article presents a semiotic-narrative analysis of existential components in English-language media discourse that represent the basic concepts of human existence – life and love. The study focuses on identifying the mechanisms of verbal representation of these concepts in contemporary English-language media texts, primarily in psychological narratives that integrate cognitive, emotional, and sociocultural dimensions of communication.

The analysis shows that the media narrator in the structure of contemporary media discourse acts as a cognitive-communicative mediator responsible for forming a coherent narrative structure, integrating verbal, visual, and auditory codes, and ensuring a multi-level interpretation of meanings. Thanks to this, the medianarrative emerges as a complex semiotic system within which cognitive interaction occurs between the author, text, and recipient.

Particular attention is paid to analyzing the existential block of life–love, which occupies a central place in contemporary psychological media discourse. Life is considered a universal category of human existence. At the same time, love is interpreted as an emotional, moral, and social category that determines the nature of interpersonal interactions, shapes the value system, and influences the processes of self-knowledge.

Semiotic analysis has revealed that love is encoded through sign systems, symbols, and metaphors that reproduce the archetypal opposition of light and shadow. Within the Jungian paradigm, the archetype of love reveals its ambivalent nature: a combination of destructive and restorative potential, suffering and harmony. The results of lexicographic analysis confirm the universality of this concept, which encompasses the intimate, social, spiritual, and cognitive dimensions of human experience.

The results show that the existential components of life and love function as universal cognitive-semiotic constructs capable of integrating individual experience into the global cultural space. Their decoding in the structure of the media narrative contributes to a deeper understanding of the communicative nature of contemporary media texts, which function as instruments of cognitive influence, emotional engagement, and semantic mediation.

Key words: media discourse, existential component, semiotic analysis, medianarrator, psychological narrative.

Дата першого надходження рукопису
до видання: 27.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису
після рецензування: 25.11.2025
Дата публікації: 30.12.2025